

BUỔI HẸN CUỐI CÙNG

HỒ HIỆU NGHĨA

1981

Phỏng theo tiểu thuyết Pháp “Ultime Rendez-vous”

Thế là hết, Alban đã chết. Tiếng đàn đại phong cầm trong giáo đường vang lên khúc nhạc bi thảm Requiem hãy còn rung động trong người tôi. Đám tang thật là long trọng, điều này cũng phù hợp với Alban, con người ham thích những vật trang trọng, những lễ nghi thần bí. Khúc nhạc Wagner mà Alban suy mê đã chấm dứt...

Lần lượt những lời chia buồn đến với tôi như giấc mộng, họ có yêu, có thích, có ghét Alban không? Tôi không thể biết được; nhưng chết là hết, có phải vậy không?

Tôi không hề khóc, gương mặt tôi không trang điểm, trắng như tờ giấy, có một cái gì trông trái trong tôi. Alban đã chết, tôi không hề tin như vậy, có thể nào một người mạnh bạo, nhiều sức sống về vật chất cũng như tinh thần, một sức mạnh không thể lay chuyển nổi, dám thách đố với tội ác và sự đau khổ, dám thách đố cả với định mệnh, lại có thể chết một cách thảm thiết và nhanh chóng đến như thế sao?

Không, tôi không tin. Nhưng dự thật vẫn là sự thật, khi tôi bước vào ngưỡng cửa căn nhà hoang vắng trông trái ở Đại Lộ Pereire mà Alban đã chọn làm tổ ấm với tôi. Phải, anh ấy đã tự lựa chọn thì đúng hơn. Không có hành động nào trong cuộc sống chung giữa tôi và Alban mà không do anh ấy quyết định. Cũng như anh ấy đã quyết định, mái tóc mà tôi phải để, bộ quần áo mà tôi phải mặc, những sự giao thiệp mà tôi phải tới dự, hoặc những buổi họp mặt mà tôi không được quyền có mặt.

Nô lệ? Phải, tôi đã là nô lệ cho anh ấy suốt 3 năm nay, chỉ có vâng lời mà thôi. Những lời phản kháng của tôi không kéo dài được và trở thành vô ích. Làm sao chống đối lại với Alban? Chàng có một cách nói đặc biệt, cách nhìn đầy từ lực khiến cho không ai có thể làm trái ý được. Anh đã nén tôi như một cọng rơm và cuối cùng tôi đành thúc thủ, chịu quen dần sự lệ thuộc, sự vâng lời. “ Em là một thí nghiệm đầy hào hứng của anh, Rose Helene ạ. Em đã và phải thuộc về anh cả tâm hồn lẫn thể xác, trong cuộc sống lẫn trong cái chết, em phải luôn luôn thuộc về anh, cho dù em không muốn, cho dù em không yêu anh, cho dù em đã yêu một ai đi chăng nữa”. Lời nói rùng rợn của Alban vẫn còn văng vẳng bên tai tôi.

Để hiểu rõ hơn tình cảm hiện nay của tôi, cũng như tính chất hấp dẫn đầy hào nhoáng vừa đầy đau khổ của Alban đối với tôi, chúng ta hãy trở lại ngày đầu gặp gỡ. Ba năm trước đây nếu có ai hỏi tôi: sung sướng là gì? Tôi có thể trả lời ngay cuộc sống của tôi, sung sướng là sự vắng mặt của sự đau khổ. Phải, trong cuộc sống của tôi ở miền đồng quê thật bình dị, đơn sơ, không gọn chút áng mây màu đen tối. Tôi sinh ra trong một gia đình nông dân, là con độc nhất không có anh chị, tôi được cha mẹ nuông chiều thương yêu, lớn lên tôi là một thiếu nữ đồng quê mạnh mẽ, xinh xắn, làm bạn với trời mây cây cỏ, hồn nhiên với bạn bè thân thuộc. Tôi có thể tự hào là thiếu nữ được yêu chuộng nhiều nhất trong làng và không lúc nào được ngồi nghỉ yên ổn mà không bị mời mọc bởi các chàng trai trẻ đến tham dự trong các dạ hội ngày chủ nhật hoặc trong các ngày lễ lạc. Tương lai đời tôi có vẻ là một đường thẳng đơn sơ mộc mạc nhưng chắc chắn sẽ không có gì có thể gọi là không hạnh phúc. Tôi có thể sẽ lấy một anh chàng nông phu, chăm chỉ, mạnh khỏe, tâm hồn giản dị, hai vợ chồng sẽ tiếp tục việc làm ruộng rẫy, sanh con đẻ cái v.v... và v.v...

Thế nhưng, một ngày kia một chiếc xe hơi dài, đen, bóng loáng sang trọng, mà sau này tôi được biết là một chiếc “Rolls”, ngừng ngay trước nhà tôi, một người đàn ông vận đồ rất sang trọng bước xuống xe, lại gần tôi. Người đàn ông có vẻ to lớn, mặt to trán rộng, cằm vuông. Bị thu hút nhất là cặp mắt sáng linh hoạt, nhìn tôi như chế ngự tôi. Tôi cảm thấy một nỗi e dè lo sợ vô cớ đứng trước người đàn ông đầy uy quyền sang trọng và hấp dẫn này. Như có một áng mây đen lướt qua, bây giờ đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy một nỗi phiền nhiễu, một sự hổ thẹn cùng với một chút sợ hãi lẫn lo lắng. Bao nhiêu tâm tình nổi lên dồn dập khiến tôi bất động.

“Alban de Covray, một người viết văn lạc lõng, bị trục trặc nguồn văn hứng, nhưng không có trục trặc kỹ thuật gì cả như cô đã nghĩ.” Nhưng không nào tôi có nghĩ được gì đâu, tôi bị hấp dẫn hoàn toàn bởi nét hào nhoáng, giàu sang, sự bí ẩn, uy quyền nơi người đàn ông này toát ra. Người đàn ông nhìn tôi như người đi săn nhìn con mồi: “Người sẽ là nạn nhân của ta”. Ông ấy đưa tay vuốt nhẹ vào má tôi: - Cô có đôi mắt đẹp nhất đời, với màu sắc hiếm có. Tôi, đúng là, cô gái quê, đứng yên như trời trồng, mặt đỏ lên, cuống họng như khô lại, không thể nói lên được nửa lời.

- Tùy theo ánh sáng của buổi ban mai hay chiều tàn, chúng có thể thay đổi nhiều màu sắc khác nhau. Nhưng tôi cho rằng đôi mắt cô có màu xanh biếc thì đúng hơn.

Đôi mắt tôi có màu gì? Tôi cũng không biết, nhưng có lẽ đúng như thế vì đó là lời ông ấy nói, tôi tin như vậy. Với một cố gắng hết sức tôi mới hỏi được một câu: - Dạ thưa ông muốn gì?

Phản ứng như một con bê con sợ hãi khiến cho ông ấy hài lòng.

- Tôi muốn gì ư? Tôi tin rằng đã nói cô nghe rồi. Đó là đi tìm nguồn cảm hứng, đúng hơn là tìm trở lại nguồn cảm hứng đã mất đi. Tình cờ tôi đã đi vào con đường nhỏ này, trông thấy căn nhà có vẻ thích hợp với tôi. Có phải nhà của cô không?

Rồi không đợi trả lời, Alban tiếp:

- Tôi ngừng lại trông thấy một cô gái trẻ làm tôi rất vui lòng và tôi ở lại. Đó Alban là vậy đó, đây quyền lực và tự tôn, “tôi đi”, “tôi đến”, “làm vui lòng tôi”, “tôi ở lại”. Tất cả mọi vật, mọi người chỉ có giá trị khi để cung phục cho Alban mà thôi, về sau này tôi mới thấy ra như vậy, còn lúc bấy giờ thì tôi như bị thôi miên, quả đúng vậy, như bị hấp thụ bởi một quyền lực mạnh hơn tôi, cao hơn tôi đủ mọi phương diện: Học thức hiểu đời, sức mạnh ý chí, sự hào nhoáng từ bộ âu phục đặc tiền sang trọng, không hề được trông thấy ở trong làng tôi, cũng như chiếc xe hơi lộng lẫy đen bóng kia.

Sau đó Alban vào gặp mẹ tôi, dĩ nhiên chàng thuyết phục mẹ tôi một cách dễ dàng để cho chàng tạm trú một thời gian để viết văn với một số tiền chi trả rất là hậu hĩ.

Chàng trở ra kêu người đàn ông đi theo vào giới thiệu với tôi:

- Karl Speneer, người cộng tác với tôi. Đúng hơn về sau tôi được biết đó là người thư kí riêng của Alban.

Bỗng với một cử chỉ ung dung nhưng đầy uy lực, Alban kéo tôi lại ngồi xuống kế bên chàng:

- Rose Helen, tôi ít biết về đồng quê, thật thế, tôi muốn nó được cô diễn tả...

Trời ơi! Tôi biết diễn tả gì đây, tôi thật sự bối rối, đồng thời cảm thấy mình cũng có cái gì giúp ít cho người đàn ông này, hay nói cách khác, người đàn ông này cũng có việc cần phải nhờ đến mình. Ý tưởng được trân trọng khiến tôi yên tâm hơn:

- Nhưng mà có gì đâu mà để diễn tả thưa ông.

- Có chứ, tất cả phải được diễn tả, tất cả phải được giải thích chứ, cô bé. Hãy nói đi, nói lên tất cả những điều đẹp đẽ trong đầu óc đẹp đẽ của cô, đó sẽ là những điều rất đẹp và từ đó tôi sẽ hình thành được...

Anh ấy ngồi ở tư thế sẵn sàng lắng nghe, khuỷu tay chống xuống bàn, bàn tay chống lên cằm, đôi mắt nhìn tôi chờ đợi. Tôi không dám nhìn lên đôi mắt ấy, giả vờ cúi xuống như tìm những con kiến, tôi cố nói, tôi kể tất cả

những điều gì hiện ra trong đầu nhất là trong tim tôi. Càng lâu tôi càng nói dễ dàng hơn. Tôi nói về những bạn bè, những cây cỏ, những áng mây tạo thành những hình tượng kì lạ chạy qua cánh đồng, những băng khuâng trong những buổi chiều đầu thu. Tôi đã thật sự khám phá ra mình khi tôi kể những chuyện đó, những cảm nghĩ, những tâm tình mà tôi không hề chú ý đến, như được khai quật ra. Những tiếng hót véo von của chim non vào buổi sáng, hoa nở rộ trên cánh đồng khi mùa đông giá lạnh tan biến nhường cho mùa xuân tươi trẻ, những khúc hát đồng quê lúc vụ mùa, những buổi dạ hội trong làng mừng trúng mùa v.v...

Alban nhìn tôi đắm đuối. Trong thăm sâu như có một ánh lửa đã bùng lên: - Rose Halene, tôi rất sung sướng được gặp...

Câu nói bỏ lửng. Alban có nghe tôi kể chuyện không? Ý kiến của chàng về những chuyện này ra sao, chàng có coi thường tôi không? Ngược lại về sau tôi mới hiểu được cung cách nói của Alban, những câu nói bỏ lửng, những câu nói về cái tôi ích kỷ nhiều hơn mà không cần đến ngoại nhân hay ngoại vật.

Ba tuần lễ có mặt Alban tại trang trại nhà tôi, là ba tuần lễ tôi sống trong một không khí khác hẳn cuộc đời mà tôi đã sống 18 năm trước đó. Tôi sống trong nỗi phiền nhiễu, khó chịu đầy mặc cảm đồng thời với một cảm giác lâng lâng trước một người đàn ông tế nhị, uy quyền giàu sang và hấp dẫn. Có cái gì khác lạ hẳn với nếp sống cũ của tôi, lại chính cái đó lại hấp dẫn tôi nhiều nhất, như một bé con rất sợ ma nhưng lại thích ngồi nghe chuyện ma quái. Một cảm giác lạ lùng của tôi đối với người đàn ông này: vừa e sợ vừa thẹn thùng, vừa khó chịu lại vừa thích thú. Ở người đàn ông này lại toát ra một làn sóng ngoại nhân lạ lùng; vừa tách biệt hẳn với mình vừa thu hút hấp dẫn mình. Sự kiện này được gọi là tình yêu có phải đúng không thì tôi không thể biết được. Phải một thời gian rất lâu sau đó là tôi mới biết là đúng hay không và sự thật có vẻ ngược lại.

Và trong tình trạng như vậy mà Alban đã đưa tôi lên bực nhà thờ, đeo vào tay tôi chiếc nhẫn cưới quý giá, đưa tôi vào căn biệt thự ở đại lộ Pereire, cho tôi một đời sống vật chất lộng lẫy huy hoàng. Đó có phải là một chuyện thần tiên hay không? Kể từ đó tôi sống trong một xã hội thượng lưu, nhờ vào dòng họ “De” quý phái của chàng cùng với tài viết văn nổi tiếng trên văn đàn. Tôi dần dần làm quen với những buổi tiếp tân, trong những buổi này tôi không phải luôn gặp được những người bạn, còn có kẻ ganh tị với Alban, với tôi. Những bạn gái của Alban trông chờ ở tôi một cô gái quê xấu xí, chinh phục được họ nhờ bạn đồng minh mạnh nhất của mình là “đồng tiền”.

Tôi đã quen dần và trở thành khách hàng thường xuyên ở các thẩm mỹ viện, và sự ăn mặc của tôi lại có một cố vấn lịch lãm thân cận, một văn sĩ nổi tiếng đó là chồng tôi: Alban.

Cuộc sống vật chất tôi rất đầy đủ tiện nghi, Alban không tiếc tiền sắm cho tôi những đồ nữ trang quý giá và đắt tiền. Và ngược lại, tôi chỉ có một điều là vâng lời chàng một cách tuyệt đối. Vợ phải tùng phục và vâng lời chồng, là điều dĩ nhiên rồi, hơn nữa chồng lại là một người vừa có tài vừa có tiền nữa. Nhưng ý muốn của Alban chế ngự lên tôi thật là tuyệt đối. Tôi nhớ lại ngay sau hôn lễ, Alban đã nói:

- Kể từ nay em đã thuộc về anh, đã thuộc hoàn toàn về anh, trong cuộc sống và trong cả cái chết”. Điều này ám ảnh tôi mãi. Alban hăm dọa tôi chẳng! Chỉ biết là tôi phải tuân phục vào mọi ý muốn của Alban, mọi ý muốn lệch lạc do bởi nghề viết văn của chàng.

- Buổi dạ tiệc tối nay, em phải vận áo nhung đen, phải đeo chuỗi hạt xoàn; phải chải tóc xõa dài nhé. Trong lúc nói chuyện em phải nói ít, đạo mạo trang nghiêm như một mệnh phu trang nghiêm.

Rồi, lần khác thì:

- Buổi tiếp tân chiều nay, em phải vận áo đính hoa hồng, tóc chải tằm gọn, em phải đóng vai một thiếu nữ hồn nhiên trẻ trung vui vẻ, bật thiệp, em phải uống Champagne cho hồng hào thêm.

Alban là thế đấy, Alban là một đạp diễn của tôi, chàng biểu tôi cười vui, là tôi phải cười vui; chàng biểu tôi đóng vai nghiêm nghị là phải nghiêm nghị. Chàng muốn biến tôi theo ý riêng của chàng. Tôi không còn là tôi nữa, tôi là một con rối mà chàng là kẻ giật dây. Mặt khác Alban còn muốn làm chủ cả tinh thần của tôi nữa, chàng muốn tinh thần tôi phải luôn trong tình trạng nơm nớp lo sợ, luôn luôn trong tình trạng mất bình tĩnh, mất thăng bằng. Từ đó tôi luôn phải dựa vào chàng, đồng thời, theo tôi nghĩ, Alban sẽ dựa vào đó để mô tả linh hoạt, các nhân vật trong các quyển tiểu thuyết của chàng chẳng.

Những hành động bệnh hoạn của Alban rất nhiều. Có lần chàng dẫn tôi vào một rừng vắng, thỉnh linh chàng biến mất. Ôi giữa rừng hoang vắng, cảnh vật ở rừng buổi hoàng hôn thật đáng sợ, chàng biết tôi không thể chịu đựng tình trạng đó, nhưng chàng vẫn trốn biệt. Một giờ rồi hai giờ, rồi ba giờ. Lúc đầu tôi nghĩ chàng chỉ trốn trong một chốc lát thôi. Mãi, cho đến khi cơn sợ hãi xâm chiếm hẳn lên tôi, cho đến lúc không còn một chút ánh sáng giữa khu rừng hoang vắng, bất thành linh một bàn tay nắm lấy cổ tôi, tôi hét lên. Alban đó. Một lần khác, chàng lái xe chở tôi xuống một đường

rất dốc, chàng nhấn hết tốc lực, rồi gạt cần số về số không rồi tắt máy, để cho xe chạy nhanh xuống dốc không động cơ, hầu cho tôi có một cảm giác sự rơi từ chân không, chàng còn cố ý làm cho tôi khủng khiếp hơn nữa bằng cách buông hẳn tay lái. Ôi! Alban, nhớ tới tôi còn cảm giác ghê rợn. Không phải Alban chỉ dọa tôi từ những cảnh vật bên ngoài, ngay trong căn nhà này,

Alban cho tôi làm chủ nhân tất cả trừ căn phòng viết văn của chàng, chàng cấm tuyệt đối tôi không được vào căn phòng này. Một đôi lần vì tò mò trong khi Alban đi vắng tôi có rón rén đến phòng này. Căn phòng mà tôi mệnh danh là căn phòng của quý râu xanh. Phòng trang trí rất ảm đạm, bằng hai bức màn nhung đen ở hai góc phòng, và Alban đã đặt máy hát tại một góc ở đó, chính từ đó đã phát ra bên ngoài những khúc nhạc thần bí Wagner và đôi khi Tchaikowski. Một màn bí mật bao trùm căn phòng. Không phải chỉ có thế mà Alban cấm tuyệt đối không cho tôi vào phòng. Tuy nghĩ vậy nhưng tôi không dám lục lọi gì thêm, chỉ dám vào nhìn một lượt, tim đập mạnh liên hồi, dù biết Alban không có ở nhà, tôi cũng phải vội vã rút lui.

Hôm ấy, Alban trong phòng làm việc, tiếng nhạc của Wagner cùng với máy đánh chữ vang dội ra. Đó là giờ làm việc của Alban, dù có chuyện quan trọng khẩn cấp đến đâu đi nữa tôi cũng không được quyền phá rầy chàng. Tôi đang sửa soạn cho buổi tiếp tân rất quan trọng đối với Alban: “Chiều nay em sẽ phải cùng anh tới dự một buổi tiếp tân rất quan trọng gồm nhiều chính khách tên tuổi, nhiều nhà xuất bản nổi tiếng của thủ đô Paris này, em sẽ mặc trang phục màu hồng nhưng nổi lên với vòng chuỗi ngọc bích, em phải đẹp như Cleopatre trong buổi chiều nay. Anh muốn mọi người phải ghen tị với sắc đẹp lộng lẫy của em cũng như của người chủ sắc đẹp ấy, là anh.”

Tôi thầm nhớ lại tất cả lời dặn của Alban, tôi không thể quên để có thể làm trái ý chàng. Dù chỉ là một chi tiết nhỏ con. Đối với tôi như thế hậu quả sẽ là một sự trừng phạt, một cái nhìn nghiêm khắc ác nghiệt của Alban sẽ làm nổ tung trái tim tôi, cả con người tôi. Tôi không chịu được cái nhìn khiển trách của chàng, tốt nhất là tôi nên nghe lời chàng mà thôi.

Bỗng ngoài cửa có tiếng chuông, Mariam người đầy tớ gái của tôi ra mở cửa. Tôi không hề chờ đợi một người khách nào của riêng tôi, tôi không có bạn ở Paris này. Có phải lỗi của tôi chăng khi tôi rời bỏ vùng đồng quê thân thiết của tôi, bạn bè thân thiết của tôi để đến kinh đô ánh sáng đây xa lạ này.

- Thừa cô, có ông khách muốn gặp cô, Mariam nói:
- Ai vậy, không phải là khách của ông sao?
- Dạ không, ông ấy xưng là Vincent đến tìm gặp cô.

Cái tên Vincent không gợi cho tôi một hình ảnh quen thuộc nào, có lẽ là một khách chào hàng nào đấy thôi.

- Thôi, em mời ông vào phòng khách, cô sửa soạn sẽ ra ngay.

Người khách có vẻ khoảng 30 tuổi, to lớn, rậm nắng, chững chạc, cặp mắt trong sáng với ánh nhìn đầy vẻ đĩnh đạc nhưng tự tin.

- Chào ông, ông đến kiểm tôi có việc gì?

Không trả lời, người đàn ông đứng dậy, bước đến bên tôi, vẻ người cao lớn và tự tin gây ra cho tôi cái ấn tượng mình rất nhỏ bé và từ đó có cảm giác được che chở.

- Rose Helene, Pierre đây, cô không nhận ra tôi sao? Bé Pierre ở trại Vincent đó. Như có một bàn tay tháo gỡ tấm màn quá khứ, thời thơ ấu đây rồi. Người bạn Pierre bé nhỏ đã từng bắt ếch cho tôi, hái cho tôi những quả có những hình thù kỳ lạ, nắm tay tôi nhảy qua những vùng nước ao bùn, kể cho tôi nghe những chuyện đời họa sĩ, phải rồi, Pierre chính Pierre đã từng bắt tôi ngồi im, không cho tôi động đậy dưới ánh mặt trời chói chan, Pierre đã vẽ chân dung tôi, chàng vẽ rất lâu, khiến tôi khó thể ngồi im, và rồi, bức tranh đã xong, tôi đến xem :

- Ô, giống quá, đẹp quá, như là Anh đã bóc ánh mặt trời đem vào tranh vậy. Pierre có vẻ tự hào khi trả lời :

- Chính thế, em xem bàn tay anh nè, anh nắm được các tia sáng mặt trời, anh nắm được cả mặt trời, anh nắm luôn cả khuôn mặt em nữa, đem in tất cả lên tranh đấy. Cũng như Van Gogh vậy.

Đúng rồi, chàng có kể chuyện đời họa sĩ Van Gogh, một đời tràn đầy sức sống mãnh liệt, một đời tài hoa gắn liền với ánh nắng, với mặt trời, Pierre đấy, Pierre đã từng rất hâm mộ Van Gogh, đem ánh sáng chói chan, sức sống mãnh liệt vào tranh, bức tranh cho Rose Helene.

-Ồ! Pierre. Pierre thân mến. Anh là bé Pierre đấy à.

- Tôi thay đổi nhiều quá phải không? Không thể trách Helene không nhận ra tôi được. Nhưng về phần tôi thì tôi có thể nhận ra Helene bất cứ ở đâu và bất cứ lúc nào.

Pierre muốn nói gì thế, Pierre muốn nói vẫn nhớ tôi có phải không?

- Nhưng Anh đã rời bỏ quê hương từ lâu rồi mà! Bây giờ anh làm gì?

Một câu chuyện rất đơn giản và ngắn gọn. Cha mẹ tôi chết. Các việc làm đồng án không còn hấp dẫn tôi nữa. Tôi ra đi du lịch nhiều nơi để thực hiện giấc mộng của mình : trở thành họa sĩ. Helene có còn nhớ bức tranh mà tôi đã họa cho cô không?

- Làm sao em quên được, anh bắt em ngồi im mãi, khó chịu quá chừng, mà anh độc tài ghê vậy đó, em nhúc nhích một chút là anh la liến. Anh Pierre này, em rất vui mà gặp lại anh.
- Và từ đây hy vọng chúng ta sẽ gặp lại nhiều hơn.
- Ôi chà! Nói mãi quên mời anh ngồi, chúng ta sẽ phải nói rất nhiều chuyện. Những câu hỏi dồn dập của tôi tuôn ra không ngừng.
- Tại sao Anh ở đây? Tình cờ anh đến hay anh đã tìm tôi từ trước?
Thoáng trên mặt một vẻ buồn, Pierre trả lời :

- Tôi đã tìm và gặp lại được em, Rose Helene, câu chuyện tìm thì rất dễ thôi. Ở làng ta, câu chuyện thần tiên của em không ai là không biết và chính nó dẫn tôi đến đây.
- Pierre có vẻ ngập ngừng, đôi mi chàng chớp xuống, giọng buồn buồn chàng tiếp :
- Tôi được biết tin đám cưới của Helene, tôi xin chia mừng. Rose Helene de Civray, vợ của một tiểu thuyết gia nổi tiếng và giàu có và ... Chàng nhìn chung quanh tôi rồi tiếp... và Helene đã nắm được tất cả các yếu tố của hạnh phúc : trẻ, đẹp, giàu có và tình yêu, còn gì hơn!

Có phải thế không! Có đúng chàng nghĩ như thế không ? Chàng nhìn tôi, chàng nhìn trong ánh mắt tôi. Có lẽ chàng nhìn thấy áng mây mù nào chẳng. Tôi nghĩ là chàng thấy, và tôi cũng hiểu là chàng thấy, và trong ánh mắt chàng cũng thoáng vẫn đục một áng mây mù. Có lẽ hai chúng ta đều có sự buồn phiền, nhưng nỗi đau buồn này làm sao giải bày cho nhau nghe được. Pierre cố làm ra vẻ vui.

- Bây giờ, tôi đã tìm ra Helene và sẽ không thể để lại mất. Tôi nghĩ Helene có thể coi tôi như một người bạn. Tôi sẽ rất hân hạnh được gặp ông Alban De Civray, có lẽ ông có thể giúp đặt vẽ vài bức tranh cho các quyền tiểu thuyết của ông ấy.

- Chắc là em sẽ giới thiệu chồng em cho Anh. Nếu có cơ hội tốt, chồng em đang làm việc và em không dám phiền nhiều...

Cửa phòng được mở nhẹ nhàng sau lưng tôi cùng với tiếng bước chân dẫm nhẹ lên tấm đệm. Một giọng trầm ấm và nồng nhiệt của những buổi tiếp tân thốt lên bên tai tôi :

- Rose Helene yêu quý, em hãy giới thiệu với Anh, Anh vừa tình cờ được nghe vài lời...

Sự bất ngờ khiến tôi dường như bị tê liệt hoàn toàn, sự gặp gỡ giữa hai người đàn ông mà cá tính hoàn toàn khác biệt, cùng với giọng nói của Alban, giọng nói của kịch sĩ đại tài đang đóng vai quý phái và dễ thương kia, thật ra đáng sợ đối với tôi.

- Pierre, Một người bạn thuở thơ ấu của Rose Helene. Pierre trả lời. Tôi nhìn thẳng vào mắt anh ấy và nhận thấy anh không bị lừa, một thoáng ánh sáng đã mất đi ở tận cùng sâu thẳm trong đôi mắt trong sáng của anh.

- Bạn thân mến, chiều nay chúng tôi phải đi vắng, nhưng ngày mai, bạn nhận lời dùng cơm chiều với chúng tôi nhé. Điều đó sẽ làm cho vợ tôi rất vui lòng.

Tại sao Alban tỏ ra ân cần với Pierre, những bài học đã qua trong 3 năm chung sống khiến tôi không yên tâm được. Những cử chỉ không phải bao giờ cũng nói lên đúng sự thật. Những lời nói càng ngọt ngào mời mọc, càng che dấu hành vi càng tàn khốc.

- Bạn là họa sĩ à? Đúng lúc tôi đang muốn có một vài bức tranh để minh họa các tác phẩm của mình. Chúng ta sẽ hợp tác với nhau chứ?

Ý định gì đây? từ trường học Alban, tôi đã tập được thói quen nghi ngờ những lời nói. Tại sao Alban lại muốn ràng buộc với Pierre, Alban muốn dựng nên một vở bi hài kịch gì nữa đây. Pierre có vẻ cảm thấy điều đó, chàng trả lời :

- Tôi không muốn lạm dụng thời giờ của Ông, tôi ...

- Không, bạn không hề lạm dụng gì cả, bạn thân mến, tình bạn bè là một tình cảm cao quý, hơn nữa Rose Helene sẽ rất vui lòng thấy bạn... Alban bỏ lững và nở một nụ cười hài lòng, tiếp :

- Tình bạn thuở nhỏ có rất nhiều chuyện để kể lại, nhiều kỷ niệm để nhớ lại. Nó là nguồn gốc của tất cả các tật xấu cũng như tính tốt. Không có sợi dây ràng buộc nào chặt chẽ hơn nó. Nó cũng cố giúp cho những tình cảm càng sâu đậm hơn... phải không Helene? Ô! Em đừng có vẻ buồn phiền chứ, em yên quý. Tôi xin cáo lui nhân danh tình bạn...

- Thôi hẹn gặp lại chiều mai, bạn Vincent nhé.

Đôi tay của Alban vỗ nhẹ lên vai tôi nhưng tôi lại có cảm giác như hai quả tạ đè nặng lên người tôi. Tôi ngược lên gặp ánh mắt của Pierre, trong đó nói lên một sự kinh ngạc cùng với nỗi buồn bã. Tôi nghĩ chỉ có Pierre với một tâm hồn ngay thẳng và trong sáng mới có thể nhận thức ngay và do đó tránh được nanh vuốt lưới rập bày ra bởi tâm hồn u tối và độc ác.

Thay vì từ chối, Anh lại chấp nhận; thay vì ra đi, anh ở lại. Ở lại để bảo vệ tôi chăng? Mà bảo vệ tôi để chống lại cái gì? hỏi Pierre? Thế là Pierre và cả tôi nữa tự chui đầu vào vở bi hài kịch của đạo diễn Alban, chúng tôi trở thành con rối trong tay kẻ giật dây - Alban. Những lần dự cơm chiều với Pierre, do Alban mời đên, những lần đẩy tôi đi giải trí cùng với Pierre tại các phòng triển lãm, những lần vắng mặt cố ý, rồi lại những lần trở về đột ngột, những câu nói ám chỉ đến tình yêu tội lỗi, đến sự trừng phạt không thể tránh được. Có phải Alban đã cố ý đẩy tôi vào vòng tay của Pierre

không? Để rồi cho tôi cái mặc cảm tội lỗi, cho tôi cái tâm trạng bất an thường xuyên, lo sợ, kinh hoàng. Không, cho tới giờ đây, tôi không có tội gì để phải xưng tội cả, mặc dù Alban gây ấn tượng lên tôi thế nào chẳng nữa. hành động của Alban chỉ khiến tôi càng xa chàng thêm mà thôi, tôi chỉ còn nhìn thấy ở Alban một nhà đạo diễn ác độc, tình cảm còn lại của tôi đối với Alban chỉ là sự sợ hãi. Và đối với Pierre? Pierre là một đồng minh và là người bảo vệ cho tôi.

Lại một màn kịch gì nữa đây? Alban cùng với Karl đi xuống miền nam, có lẽ lại đi tìm một cảm hứng mới. Thật ra những quyển tiểu thuyết của Alban tôi có liếc sơ qua. Những truyện của chàng có vẻ đào sâu vào tâm trí của mỗi nhân vật, những tâm lý bệnh hoạn, mà khi tôi đọc, không cảm thấy một thích thú nào. Có lẽ bởi tâm hồn mộc mạc của tôi chẳng, hoặc đấng khác những ý tưởng của Alban có vẻ cao sâu mà tôi chưa từng sống qua, do đó không thể hiểu nổi. Cái mà tôi chú ý là tìm xem vai nữ nhân vật chính trong các quyển chuyện của chàng như thế nào? Có giống tôi không, có phức súc, đẹp dễ duyên dáng giống tôi không? Thật ra, tôi không đọc nổi những đoạn của Alban mô tả con người tình cảm, tâm lý, tôi chỉ xem vẻ bề ngoài của các nữ nhân vật mà thôi. Thường thì Alban diễn tả nhân vật nữ rất đẹp, thường vận y phục đỏ, tóc xỏa dài, cao, học thức. Những điều này tôi nghĩ là trái ngược với tôi. Vậy thì người mẫu các nhân vật nữ của Alban là ai? Tôi không biết và cũng không dám hỏi. Bây giờ Alban nói đi tìm cảm hứng mới thì tôi cũng hay vậy thôi. Ngoài ý nghĩ công khai này, chuyện đi còn có ẩn tàng một mưu mô nào khác không? Tôi nghi ngờ điều này lắm. Tôi nói với Alban, có lẽ tôi sẽ về quê trong những ngày Alban đi vắng, và tôi sẽ không gặp lại Pierre trong khoảng thời gian này. Alban gạt đi và nói là chuyện trẻ con, chàng còn nhắc Pierre nên tới thăm tôi và đưa tôi đi giải trí thường xuyên, trông nom tôi trong những ngày Alban đi vắng nhà.

Pierre đã thực hiện lời hứa với Alban, ngày nào chàng cũng đến, có ngày đến 2,3 lần. Chàng đã điện thoại gọi tôi, và tôi đã cho chàng biết Alban đi rồi cùng với những lời nhắc nhở của Alban với chàng. Bỗng nhiên chúng tôi cảm thấy nhẹ nhõm, sung sướng hằng ngày được gặp mặt nhau, nói với nhau tất cả những gì mình muốn nói, mình nghĩ. Không e dè, không thủ đoạn, thật trong sáng và trong sạch. Chúng tôi mỗi người đều như đã hát được viên đá đè nặng lên ngực.

- Rose Helene, em hãy bỏ tất cả đi, chúng ta trở về quê cũ chung sống với nhau.

- Không thể được, Pierre.

Một vẻ ảm đạm hiện lên trên nét mặt của chàng, chàng nói:

- Có lẽ em nói mà không suy nghĩ tại sao lại không thể được? Hãy bỏ tất cả các gia sản này đi, bỏ cuộc sống trống rỗng được bọc vàng này đi.

- Không, Pierre, anh đừng hiểu lầm, không phải vấn đề tiền bạc, anh hiểu rõ điều ấy mà.

- Vậy thì vì lý do nào? Em hãy nói cho anh nghe. Cái gì giữ em lại bên người chồng không tâm hồn, vô tình cảm và độc ác kia. Bỏ phận ư? Chính chồng em mới là người thiếu sót bỏ phận, đã lo cho em được gì? Nếu không là những nỗi sợ triền miên cùng với niềm đắng cay vô phúc. Anh thề với em là nếu em hạnh phúc, anh đã rút lui từ lâu rồi, dù cho anh có phải ưu sầu và chết đi vì yêu em và nhớ em chẳng nữa. Không, chính em hiểu rõ điều đó hơn anh, phải không Helene? Em không thể sống chung mãi với người đàn ông chỉ biết hủy hoại em.

Pierre có lý, không có bỏ phận nào bắt tôi phải ở lại, cũng không phải vì sự giàu sang nữa. Tuy nhiên, một sức mạnh lạ lùng bắt tôi ở lại với Alban, không nghĩ ngợi gì nữa, chính là sự sợ hãi. Sự sợ hãi của Alban đã giương bẫy chung quanh tôi, những móng vuốt của Alban luôn luôn sẵn sàng úp chụp vào tôi. Tôi lắc đầu.

- Phải chi em đã hiểu được chính em, Pierre. Có một cái gì đó không thể giải thích được, một nỗi ám ảnh. Em có cảm tưởng là chồng em không bao giờ cho phép em được hạnh phúc bên một ai khác. Alban sẽ theo dõi chúng ta để trả thù và sẽ rất là khùng khiếp. Em lo sợ cho anh đó, Pierre. Chúng ta sẽ không hưởng được hạnh phúc vì lời nguyền độc ác của Alban. Chàng nhìn tôi đầy vô thương cảm.

- Đó là những gì Alban đã cho em đây ư? Sự kinh hoàng, sự ám ảnh ở khắp mọi nơi. Hãy tin vào anh, em yêu quý, Anh biết mình sẽ làm gì để trả lại cho em nỗi hồn nhiên sung sướng đã mất. Hãy tin tưởng anh. Anh có ý định đợi Alban về sẽ nói rõ tất cả cho anh ấy biết, và giải quyết một lần thẳng thắn tất cả. Chúng ta không thể chờ đợi lâu hơn được.

- Không, Pierre. Sự sợ hãi làm tôi lạnh toát cả người. Giữa Alban và Pierre? Không! Alban mạnh hơn quá nhiều. Sự độc ác sẽ thắng tình yêu, cái xấu sẽ thắng cái tốt, trường học Alban đã dạy tôi như vậy. Đối với Pierre quá thẳng thắn, quá trong sạch, không! Pierre sẽ làm một con mồi bị hại dễ dàng đối với một Alban thủ đoạn và tàn ác. Hơn nữa không bao giờ, phải không bao giờ cho tôi được tự do, bàn tay sắc lạnh của chàng bao quanh lấy cổ tôi, giọng nói lạnh như băng của chàng hãy còn văng vẳng: “ Em thuộc về anh, Rose Helene, trong cuộc sống và cả trong cái chết...”

- Rose Helene, em bình tĩnh lại, không có gì làm cho em sợ cả, có anh bên em đây, mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp.

Mọi việc đều sẽ tốt đẹp, Pierre an ủi tôi. Làm sao Pierre và tôi có thể thoát ra khỏi bàn tay đạo diễn của Alban. Làm sao một người hồn nhiên,

trong sáng có thể chống lại một người mưu mô xảo quyệt và ác độc. Không! Chỉ trừ họa chẳng có một phép lạ mà thôi. Mà phép lạ như thế nào?

Và phép lạ khủng khiếp đã xảy ra. Ba tuần lễ, sau khi Alban đi, tôi nhận được một thư báo tin chiếc xe lửa chở Alban và Karl trên đường về, đã bị trật đường ray. Tai nạn chết gần trăm người, trong đó có Alban, còn Karl chỉ bị thương nhẹ thôi. Thư báo mời tôi đến bệnh viện Y để nhận diện và lãnh xác chôn về. Tôi như người mất hồn, tin báo đã diễn ra quá đột ngột. Những gì xảy ra sau đó như cái máy. Hình như có hai người dìu tôi vào nhà xác, người ta dẫn tôi đến Alban. Tôi nhận ra bộ âu phục xám, chiếc cà vạt đỏ, mà mà Alban ưa thích, nút cà vạt vàng có nhấn hột xoàn lớn, lóng lánh một cách vô vị bên xác chết. Một miếng vải trắng che phủ khuôn mặt, mà người ta cho hay là đã bị nát bầy. Tôi nhìn xuống bàn tay trắng xanh, bàn tay vẫn nhân thon dài đẹp, ngón áp út vẫn còn đeo chiếc nhẫn vàng to lớn, Alban đây. Người đã sắp đặt, đạo diễn từ cuộc sống của mình, đến các nhân vật trong tiểu thuyết. Alban muốn người này vui tính, người kia buồn bã, người này hạnh phúc, người kia bất hạnh, chàng chọn quyền sắp đặt cho các tiểu thuyết của chàng, cũng như chàng có trọn quyền sắp đặt mọi việc cho tôi. Trừ cái chết. Phải, tất cả trừ cái chết. Alban chỉ chịu thua thần chết mà thôi. Thế là Alban đã chết. Tất cả hết rồi. Tôi đã được tự do. Tôi đã ngoi lên từ địa ngục của sự sợ hãi. Hết rồi cảnh ngục tù, hết rồi mọi nỗi lo âu buồn phiền. Tôi thở ra một hơi dài, nhẹ nhàng thanh thoát. Tay tôi dựa lên máy điện thoại.

- Alô, Pierre? Vâng bạn thân yêu, em biết anh vẫn theo dõi em trong những ngày này. Bây giờ thì xong hết cả rồi, em rất cần anh đây, Pierre, em rất cô đơn ở đây...

Chàng sẽ tới, tôi nhìn cánh cửa chờ đợi:

- Rose Helene. Ôi giây phút diệu tuyệt, tôi lao vào chàng, bàn tay chàng ôm tôi vào lòng. Tôi khóc nhẹ nhàng như một đứa bé vừa tỉnh dậy từ cơn ác mộng.

- Thật là khủng khiếp, em không thể nghĩ là anh ấy đã chết một cách thảm thiết như vậy. Alban, một người yêu cuộc đời biết bao!

- Vâng thật khủng khiếp. Tuy nhiên nghĩ một cách khác, đó là kiểu kết thúc theo hình ảnh siêu nhân của anh ấy: Không hề thất bại, không bệnh hoạn, không già cả và ngay cả không đau đớn trong lúc chết.

Quả đúng thế, Alban không hề bị đau đớn; bị nghiền nát trong một giây phút ngắn ngủi, chàng chưa hề biết đau đớn. Suốt cuộc đời chàng cũng vậy. Một nụ cười chậm rãi hiện lên môi Pierre:

- Em có vẻ nhỏ bé trước khung cảnh to lớn này, em Helene, với trang phục đen này em giống như một thiếu nữ mồ côi hơn là một góa phụ.

- Chúng ta không có lỗi gì, phải không Pierre.

Dù sự việc xảy ra như vậy, nhưng trong chúng tôi có một cái gì áy náy, một sự tố cáo thầm lặng nào đó: tại sao tôi không cảm thấy đau buồn, tiếc nuối, tại sao tôi không khóc như mọi góa phụ khác. Tình yêu của tôi đối với Alban như thế nào? Có phải giống như một đứa bé lóe mắt trước mặt trời sáng chói và bị thu hút bởi những tia sáng nóng bỏng, siêu nhiên chẳng? Có tình yêu thật chẳng?

- Không, Rose Helene, chúng ta không có lỗi gì cả. Vì chúng ta đã chống lại và chế ngự được cơn cám dỗ. Vì không phải lỗi ở chúng ta khi chúng ta yêu nhau. Bởi vì cuộc đời đã bắt công đối với em khi nó giương trước mắt em một bầu rập ác độc. Giờ đây, sự sai lầm được cãi đổi. Đó chỉ là một tai nạn tình cờ và chúng ta không liên hệ gì vào đó cả.

Ngừng lại một chút để tôi kịp suy nghĩ và chấp nhận lẽ phải, chàng tiếp:

- Giờ đây, Rose Helene, em phải nhìn thẳng vào trước mặt. An bình cho linh hồn Alban, nhưng cũng an bình cho tâm hồn đầy mặc cảm và ám thị âu lo sợ hãi của em.

- Chúng ta sẽ phải làm gì hờ Pierre?

- Chờ đợi, em yêu quý. Thời gian sẽ xóa đi những rơi rớt của nỗi bất hạnh mà em đã chịu, thời gian sẽ làm em quên đi cái đã qua. Thời gian sẽ trả lại cho chúng ta tình yêu trong sáng và đẹp đẽ nhất. Rose Helene, anh phải xa em một thời gian.

Hình như tôi đã không dẫn được một cử chỉ lo âu, chàng tiếp tục với một nụ cười dịu hiền nhưng cả quyết.

- Phải thế thôi em ạ. Chỉ lúc trở về, anh mới thật sự có quyền nói là anh yêu em biết bao, một cách công khai trước mặt mọi người. Chúng ta có tất cả cuộc đời huy hoàng trước mặt. Rose Helene ạ, em thể hiện tất cả những gì mà một người đàn ông có thể mơ ước, em, chỉ có em là người duy nhất mới đem lại hạnh phúc cho anh mà thôi.

Pierre âu yếm đưa má vào vai tôi, vào cánh tay trần của tôi, một cảm giác lâng lâng chột nổi lên.

- Vậy chừng nào anh về.

- Có lẽ trong vài tháng hoặc vài tuần. Nhưng mà chúng ta sẽ viết thư cho nhau từng ngày. Và anh sẽ có mặt ngay bất cứ lúc nào em cần và gọi đến anh.

Tôi gật đầu.

- Em hiểu ý anh, em sẽ cố gắng, Pierre, Chúng ta phải biết cách chiếm lấy hạnh phúc và gìn giữ nó. Trong thời gian đó có lẽ em sẽ tìm lại được sự bình tĩnh trong tâm hồn. Nhưng em vẫn cảm thấy lo âu sợ sệt mỗi lúc xa anh, Pierre ạ.

Chàng xiết chặt tôi hơn, trong vòng tay chàng tôi cảm thấy ấm áp, an toàn, một nỗi hạnh phúc dâng tràn. Môi chàng tìm kiếm môi tôi. Ôi! Nụ hôn nồng nàn.

- Em yêu quý, anh thề là sẽ đem lại trọn vẹn hạnh phúc cho em.

Chàng đã đi.

Những ngày sau đó, điện thoại còn reo nhiều lần, nhiều lời phân ưu rơi rớt của những bạn bè Alban ở xa mới hay tin. Trưởng tòa tới thăm, báo cho tôi biết tôi là người thừa hưởng gia tài độc nhất. Alban không còn người thân nào khác, không con cái riêng. Một gia tài kết sù, cùng với những quyền lợi bản quyền của các quyền tiểu thuyết của chàng. Tôi chỉ cần ký trên vài tờ giấy là xong hết. Thật ra đối với tôi những sự kiện này chả có ý nghĩa là bao.

Đã hơn một tuần rồi. Sáng nay thức dậy thật là khó chịu, mồ hôi đầm ướt hết cả áo, cổ họng khô khan, tim đập mạnh và nhanh, thật là bàng hoàng. Trong giấc mơ, Alban đã trở về, chàng đứng đó từ từ nhấc tay lên, tôi hét lên một tiếng khủng khiếp khiến tôi thức dậy luôn.

Tuy nhiên Alban không có gì hăm dọa tôi cả, chàng chỉ nhích một nụ cười bí ẩn nhẹ nhàng. Tôi có thể đã thấy một ánh lửa hồng trong đôi mắt của chàng. Mở mắt ra nhưng tôi vẫn còn cảm tưởng Alban hãy còn đâu đây. Tôi cố mở banh mắt ra, hình ảnh Alban biến mất hoàn toàn, là Alban, người chỉ thích có bóng tối thôi. Phải, tôi nghĩ, phải một thời gian hình bóng Alban cùng với sự sợ hãi mới được xóa hẳn trong tôi.

Sau hai tuần thì mọi cuộc điện đàm, thăm viếng đã chấm dứt, những ngày sau đó, tôi cố sống cho qua trong sự chờ đợi Pierre trở về. Mỗi buổi sáng tôi đều viết một bức thư rất dài cho Pierre, xong tôi thông thả trang điểm chải gỡ. Sau đó Mariane người tớ gái duy nhất tôi còn giữ lại trong nhà, sẽ dọn cho tôi bữa ăn sáng. Xong tôi bắt đầu đi dạo các phòng, tôi di chuyển một cái bàn, dời chỗ vài đồ vật trang hoàng trong nhà, bỏ đi các bức màn có màu âm đạm, màn của Alban. Nhưng mỗi lúc tôi làm việc, tôi luôn luôn có cảm giác một hình bóng theo dõi tôi, một hình bóng sẵn sàng nhảy tới chụp tôi, sẵn sàng làm tôi hoảng hốt. Hình bóng của Alban. Thế nhưng tại sao tôi lại không đổi chỗ ở, đi nghỉ mát ở bãi biển Cannes hay đi về miền núi ở Thụy Sĩ. Có một cái gì đó giữ tôi lại. Có phải do tâm hồn sợ sệt, yếu đuối của tôi chăng, có phải do tính rụt rè trước mọi người chăng, hay tính thích ở riêng mình để nhớ tới Pierre, nghĩ tới hạnh phúc sắp được hưởng, muốn ích kỉ giữ lấy các tâm trạng êm đềm v.v... tôi quả thật không hiểu được...

Đột nhiên tôi đứng trước căn phòng “rêu xanh” có phải chính nó giữ tôi lại không? Một sức mạnh nào đó đẩy tôi lại cửa phòng. Cửa không khóa. Tôi đẩy nhẹ ra. Phòng toát ra một mùi ci-gà loại ci-gà Alban thường hút.

Thần ác Gi-va của Ấn Độ nhìn tôi như hăm dọa, những bức tượng bằng ngọc bích phản chiếu ánh sáng lờ mờ của căn phòng, hai sừng ngà khắc trở khéo léo, cái mặt nạ ghê tởm như nhìn về tôi. Một cảm giác ghê rợn chột nổi lên trong người tôi, một tiếng bước nhẹ sau lưng tôi, không thể làm được. Tôi hét lên một tiếng khùng khiếp rồi quay lại.

- Mariane!

- Dạ, thưa Bà, xin lỗi Bà. Tôi vừa nhìn thấy cửa phòng mở...

Mặt tôi trắng như tờ giấy, tôi lúng túng giải thích, như kẻ trộm bị bắt gặp. Tôi phải sắp xếp lại vài công việc của ông, vã lại nhà xuất bản cần một vài bản thảo để bổ túc.

Mariane nhìn tôi một cách kinh ngạc rồi lặng lẽ bước lui ra đóng cửa lại, để tôi một mình ở lại, lần này thật sự là một mình. Tôi quay trở lại cuộc khám phá dĩ vãng, dĩ vãng của một người khác thường. Bụi bậm đã bắt đầu hành động phá hoại của chúng. Rồi bụi bậm sẽ xóa tất cả, hình ảnh của Alban cùng với căn phòng ma quái này.

Mắt tôi chột nhìn tới máy đánh chữ, mà tiếng máy tôi đã nghe từ ba năm nay, trên máy còn một tờ giấy đang đánh dở, tôi nghiêng người tới để đọc cùng với cảm giác đã phạm vào một điều cấm đoán trọng yếu của ông chủ Alban.

Đó là một trang trong quyển tiểu thuyết cuối cùng của Alban mà Karl đang đánh máy dở. Tại sao Karl không trở lại đây? Chúng tôi còn phải trả cho Karl một số tiền lớn : tiền bồi hoàn tai nạn, tiền lương, tiền nghỉ việc. Không bao giờ Karl thích tôi cũng như ngược lại. Có lẽ vì Karl là hình bóng của chính tôi, hình bóng của sự từng phục nô lệ cũng với sự sợ hãi đối với ông chủ Alban. Không ai thích người khác nhìn được vết sẹo xấu xí của mình.

Tôi đọc : "... Chàng nắm lấy bàn tay lạnh giá, đưa lên môi như muốn hôn nồng nàn lên đó, nhưng đôi mắt chàng trái hẳn với ý tưởng trên. Chàng hôn lên bàn tay mà như muốn cắn lên đó, muốn nghiền nát nó. Hạnh phúc của chàng xây trên sự bất hạnh của người khác. Chàng sống vượt lên trên và cai trị cái thế giới nhỏ bé mà chàng tạo dựng ra nhằm phục vụ cho chàng. Người đàn bà mà chàng có vẻ như đã yêu, cao lớn, tóc nâu và đẹp. Nàng bận một chiếc áo đỏ..." Tờ giấy ngừng ở đó. Tôi nghĩ đó có phải là một quyển tự truyện không? Người đàn ông chính là Alban chứ không ai khác. Còn người nữ? Tôi tóc nâu thật, nhưng không cao lớn, không đẹp, có lẽ chỉ xinh xắn thôi và hơn nữa tôi ghét màu đỏ. Nhưng có lẽ ta phải nghĩ đến đặc quyền của người cầm bút thôi.

Lần lượt tôi ngắm nhìn quang cảnh âm u của căn phòng, tôi sẽ khám phá ra bí mật nào chẳng, cái bí mật khiến Alban không hề cho phép tôi đặt chân vào? Chiếc bàn to lớn của Alban, các bức tượng và kìa bức hình lộng

kiếng của Alban đang cười, nụ cười thật hiếm trên đôi môi chàng, một chút bụi trên khung ảnh, tôi giờ lên...

Thình lình ...

Một giọng nói thốt lên từ bức màn nhung đen ảm đạm, một giọng trầm, âm trầm mà tôi không thể lầm lẫn được. Giọng nói của Alban. “Hãy đứng yên, đừng quay lại và đừng nói gì cả. Cả hai ta đang biệt lập tại đây. Anh muốn lập lại những gì anh đã bảo em bao nhiêu lần và em phải nhập tâm; em hãy biết rằng em không thuộc vào ai khác ngoài anh ra. Không gì có thể chia cách đôi ta. Ngay cả ... thời gian” Một chút ngập ngừng ở chỗ thời gian, thật ra ý Alban là “sự chết”.

“Đừng, không được cử động, Anh cấm. Anh rất vui mà hình dung được gương mặt em trong giờ phút này; biểu lộ sự sợ hãi và từng phục. Em sẽ quay đầu lại khi anh cho phép. Em có cảm thấy không? Sợi dây vô hình buộc chặt em với anh. Dĩ nhiên anh không bao giờ dùng bạo lực đối với em cả, nhưng em phải tuyệt đối vâng lời anh. Em là một sáng tạo của anh, nữ tù nhân đẹp đẽ của anh. Anh thích được cảm thấy quyền lực của anh trên em, trên mọi cử chỉ và hành động của em. Em có từng nghĩ là anh thích nhìn em đau đớn không? Tuy nhiên, anh thật sự yêu em. Đừng bao giờ hy vọng thoát khỏi anh. Anh không hề buông tha cho em đâu. Không bao giờ. Không có gì có thể kháng cự lại được anh và anh ra lệnh cho em phải yêu anh! Giờ đây, anh cho phép em quay lại và đến với anh nào.

- Alban!

Tiếng hét thốt ra mặc dù tôi không muốn. Tôi đã biết chắc là Alban không thể chết được. Alban còn mạnh hơn thần chết, mạnh hơn tất cả. Chàng thách đố cả thời gian lẫn không gian. Cảm giác cuối cùng là một bàn tay rất lạnh chạm vào cổ tôi. Tôi nghe văng vẳng âm thanh của tiếng hét của tôi, và ngã xuống bất tỉnh.

Tôi từ từ tỉnh dậy. Marinne đang vỗ vào má tôi, một chiếc khăn ướt được đắp lên trán tôi.

- Có chuyện gì thế thưa bà? Tôi nghe một tiếng hét. Một vẻ lo ngại hiện trên gương mặt của Mariane, tôi xoay nhìn chung quanh tôi và hỏi :

- Em có nghe gì khác không? Có thấy gì không?

Mariane có vẻ ngờ ngác. Tôi lặp lại :

- Khi em vào phòng này, em có thấy gì không?

- Không ai cả, thưa bà.

- Kìa, tôi không phải nằm mơ! Em đã làm gì khi vào phòng, em có đi thẳng đến tôi không?

Một nụ cười nhẹ nhàng làm nhăn khuôn mặt khù khờ :

- À, em đã tắt máy hát của ông, khi đó nó đã hết dây băng.

Máy hát! ... phải rồi, thế mà tôi không nghĩ ra. Có lẽ với tài xảo quyết của Alban, chàng móc nối điện máy với bức hình và khi tôi giờ lên... trò quỷ quyết. Đàng khác, Alban đã chết, Alban không thể kháng cự lại thần chết, dù cho có mưu mô gì đi nữa. Biết được sự thật, tôi như đã trút bỏ được một tảng đá nặng trong ngực, tôi thở phào.

- Thưa bà, bà đã khỏe

- Rất khỏe, cảm ơn em, Mariane.

- Thưa bà, có lẽ bà nên đi nghỉ mát đâu đó một thời gian. Đi, trốn đi khỏi nơi đây kỷ niệm nguy hiểm này? Tại sao không?

Thế là tôi đã đến trại nghỉ mát tại Urbainville, đó là một căn biệt thự bên bờ rừng thông, bên kia là một trại dưỡng lão. Không khí tại đây rất trong lành. Có một suối nước chảy qua đây. Tôi đã đến đây một lần với Alban, nên cảnh vật không có gì mới lạ đối với tôi. Có lẽ suối nước sẽ chiếm một phần thời gian nhàn rỗi của tôi. Tôi đã viết thư báo cho Pierre hay tôi đi nghỉ mát tại đây, nếu chàng có về sớm thì ghé đây càng tốt. Tôi đến đây vào lúc xế trưa, sau khi thay đồ mặc ở nhà, tôi xuống bếp làm đồ ăn. Bếp của Alban thật tiện nghi, với bàn tay của một cô gái đồng quê, tôi làm bếp nhanh chóng. Hơn nữa Mariane cũng đã xin nghỉ vài ngày sau khi tôi bị ngất xỉu tại phòng Alban. Tôi đề nghị tăng lương cho nàng, nhưng không phải nàng nghỉ vì lý do đó. Nhìn ánh mắt đầy lo âu sợ sệt của Mariane, tôi hiểu ngay. Nàng đã sợ sệt khung cảnh đầy vẻ đe dọa ma quái này. Từ đó đến nay tôi đã có thêm một việc làm để giết thời giờ : làm bếp.

Sau khi ăn xong tôi lên đánh một giấc ngủ trưa an lành. Khoảng 4 giờ rưỡi chiều thì tôi thức dậy, chuẩn bị đồ đi tắm suối, suối cách nhà khoảng 2 cây số. Suối thật là đẹp giữa khu rừng đầy hoa thơm cỏ lạ. Từ nhà tôi ra đi, phải qua khoản vườn hoa đủ loại : cúc, lan, hồng v.v... theo một đường nhỏ hẹp, đến bìa vườn có một cửa nhỏ không khóa, bên ngoài là rừng, đi hơn một cây số, thì có một đường mòn xuống thung lũng hoa hồng mà dưới đó là con suối. Tôi bận bộ áo tắm bikini, nhẹ nhàng xuống bơi lội vùng vẫy thỏa thích. Một sở thích mà tôi đã quên từ lâu. Sau 3 năm lấy chồng, chỉ có một lần về đây và cũng chỉ có một lần bơi lội duy nhất. Hết bơi bướm rồi đền lội. Tôi cảm thấy hạnh phúc giữa cảnh trời thiên nhiên và tự do.

Ở vùng rừng núi, trời sụp tối mau lẹ, khi tôi về đến nhà thì trời đã tối hẳn. Mở cửa hàng rào để vào khu vườn nhà, bỗng dung một điệu nhạc thoáng bên tai tôi. Điệu nhạc âm u của hòa tấu khúc số 1 của tchaikowski mà Alban ưa thích.

Tôi ù lên chạy. Đúng là Alban rồi. Ở đây còn ai ngoài tôi và ... Alban, còn ai khác hơn vặn đĩa nhạc này? Tôi chạy vào nhà, bắt kể sỏi đá làm đau chân tôi, bắt kể gai góc 2 ben đường mòn đâm vào tay vào chân, kéo rách áo

khoác ngoài. Lần này thì chắc là không có một guồng máy tự động gài sẵn nào mà tôi đã chạm vào, lần này cũng không có Mariane, không có Pierre và chỉ có thể là Alban.

Tôi nhảy lên tam cấp, tim đập nhanh như muốn thoát khỏi lồng ngực, hơi thở hỗn hển, mặt tôi trắng nhợt, tôi đẩy cửa đã hé mở sẵn.

- Alban.

Không có tiếng trả lời, đĩa hát đang còn quay, tôi nhìn chung quanh. Không một bóng người, tôi lại gọi to : - Alban, Anh ở đâu.

Vẫn im lặng.

Tám màn nhung đen ngăn phòng khách lay động. Tôi hét to

- Ai đó? Ai đứng sau bức màn đó?

Vụt chạy ra một em bé trai.

- Chúa ơi! Em làm gì trong đó? Tôi hỏi mà tay ôm ngực, tim tôi đập mạnh quá, tôi gằn như ngất đi.

- Dạ, em nghe tiếng cô về gọi, em sợ, trốn trong đó.

- Ai vặn đĩa nhạc này, có phải em không?

- Dạ

- Em vặn đầy hả. Mà sao em lại thích đĩa nhạc này?

- Dạ, nghe hay đấy cô ạ. Cậu bé dọn lên đàn. Hơn nữa nhà em không có máy nên em thường qua đây vặn nghe.

- Nhà em gằn đây hả?

- Dạ, Cô cho em xin lỗi vì ...

- Không, không. Mà em thích đĩa này hả, cô cho em đó. Cô cho em luôn máy hát nữa. Em đem về đi, đem đi.

Sự tình cờ kì lạ như vậy. Tôi muốn thoát khỏi Alban mà đi tới đâu tôi cũng lại gặp Alban. Giọng nói, điệu nhạc, mùi tro thuốc ci-gà. Thôi, Alban là ông chủ, tôi còn đang ở trong nhà của Alban, ở bên các đồ vật của Alban, tóm lại trong vòng tay sắc lạnh của Alban.

Alban quả đã chết thật không? Xác người đàn ông nằm đó, không là Alban thì là ai? bộ cô-m-plê màu xám cùng với chiếc cà vạt đỏ chói của Alban; kim gài cá-vạt có cần ngọc và chiếc nhẫn ở tay nữa, đúng là của Alban rồi. Nhưng khuôn mặt? Người ta nói là khuôn mặt đã bị nghiền nát. Mà tại sao tôi không gỡ miếng vải che mặt ra? Có thể gương mặt của một người khác thì sao? Đối với Alban, không có gì là không có thể làm được theo trí tưởng tượng quá đáng của chàng. Tại sao cùng ngồi gần nhau mà Karl chỉ bị thương xòang, còn Alban lại chết thảm khốc như vậy? Có thể là Alban chỉ bị xây xát nhẹ, sau đó khi chạy ra khỏi toa xe, chàng thấy một người nào đó chết nát bầy mặt. Và rồi, một ý nghĩ đen tối, mưu mô chột đến, chàng trao đổi quần áo cà vạt nhẫn v.v...